

DIKUrevy 1986

Kurts monolog om revy på UP1

skrevet af Vilmar

Status: Færdig

(*n* minutter)

Roller:

Holm (Holm) Holm

Dette nummer er ment som det absolut alleraller sidste i revyen. Scenen er forholdsvis tom fra starten, ind kommer Vilmar med en guitar. En flttemand sørger for een barstol og en mikrofon på stativ. Det skal se ud som om Vilmar skal lave en sang alene. Indledningsvis skal der være noget snak, mens guitaren og publikum stemmes, noget om relationer til tidligere års revyer og sådan noget, og det kan afsluttes med at sige noget om, at nu kommer der en af de gamle stjerner og så kommer Holm ind med sin barstol og en mikrofon mens Kurt-temaet begynder.

Holm : “Universitetsparken, linie 43” annoncerer chaufføren i bussens højtaleranlæg. Kurt rejser sig, trykker på knappen og går hen til udgangen. “Fedt nok” tænker Kurt, jeg er lige i humør til at gå til sommerfest i dag. bussen holder og venter for rødt lys, og Kurt benytter lejlighdenen til at børste et par sorte hår af sine nydelige hvide bukser. Satans kat ! Kurt stiger af ved stoppestedet og skrår tværs over krydset – der er jo ikke meget trafik sådan en lørdag ved sekstiden. “Det var skidegodt sidste år til revyen” tænker Kurt ude midt i krydset, da han pludselig hører nogen råbe sit navn. Elegant undgår han en gammel kone på en grøn Puch-maxi og skynder sig ind på fortovet ovre ved telefonboksen. Det er Preben, der står ovre ved Zoologisk Museum og råber. Kurt synes det lyder som “Hvor skal du hen Kurt”, hvilket han er fuldstændig uforstående overfor. Preben ved da godt, at der er revy i aften. Det er ikke mere end 4 dagesiden, at Kurt var inde og meldte Preben og sig selv til revy og sommerfest – for sent. Heldigvis kender Kurt godt Ilse, så han fik kringlet 2 billetter alligevel. Så Preben burde da vide hvor Kurt skal hen. Han skal jo selv med.

Preben kommer over til Kurt. “Hvor skal du hen Kurt” spørger han lidt stakåndet. Kurt forstår stadig ikke. Når han tænker godt efter, er han osse ret sikker på, at han og Preben snakkede om det i

går efter kampen, hvor de sad og fejrede Danmarks sejr over/drukne sorgene over Danmarks nederlag til Vesttyskland. Men han husker det ikke tydeligt, hvilket, hvis han skal være helt ærlig, kan skyldes den mængde alkoloiske drikke, de nåede at indtage. Let bebrejdende – Preben burde da også kunne huske det – siger Kurt “Jeg skal til revy”. Preben fniser. Kurt forstår ikke hvorfor. Preben fniser endnu mere. “Prøv at se på din billet” siger han til Kurt. Kurt ser på sin billet. “DIKUREVY 1986” står der med store, lidt klodsede bogstaver – og så er der nogle ubehjælpsomme tegniger. Kurt ved godt hvad tegningerne betyder. Maskerne betyder revy, den lille cirker med barnligt tegnet bestik ved siden af skal forestille en tallerken, og den betyder at man er tilmedt spisningen, og tingesten foroven er et glas og betyder, at Kurt skol have vin til maden. “Jeg ved da godt, hvad det betyder” siger Kurt forarget til Preben, som jo ikke behøver at få at vide, at Ilse måtte forklare Kurt det før han forstod det – to gange endda. “Maskerne betyder revy, tallerkenen og bestikket betyder ...” ... “Det er ikke det jeg mener” afbryder Preben – lidt uhøfligt, synes Kurt – “Prøv at se oppe til venstre”. “Lørdag d. 14. juni, Middag kl. 18, Revy kl. 20” står der. Kurt ser på sit avancerede digitalur, som ud over klokken også kan vise ham ugedag, dato, hvad tid han skal op om morgenen, hvad klokken er i Mexico City og mange andre ting, som Kurt heller ikke har brug for. Det er den 14. og klokken er lidt i seks om aftenen. Kurt forstår stadig ingenting. “Hvor er du på vej hen” spørger Preben storfnisende. Kurt bliver pludselig ildrød i hovedet. “På UP1” står der jo.

Preben griner højt nu, og det værste er, at Ingelise, som Kurt har været lun på et godt stykke tid snart, er kommet og står og fniser med. “Jeg øh, øh øh, jeg skulle lige over og gente et par øller i automaten, vil I have nogen med” improviserer Kurt lynhurtigt. Det er godt nok en lidt tynd undskyldning, men hva’. Nu er både Preben og Ingelise ved at komme om af grin. “Velkommen til 1986, Kurt” får Ingelise fremstammet mellem to latterhulk. Kurt ved godt, at der er 1986, men han kan ikke se, hvorfor det skulle være særlig morsomt. “Hvor tit kommer du på DIKU” spørger Preben sødt. Kurt kan ikke se, hvad det har med sagen at gøre. For eksempel har han jo lige været inde at købe billetter for 4 dage siden – og gangen før – jah, det var vel – øhh – til julefrokosten. Men det behøver de vel ikke at bore i, bare fordi man “forsker hjemme”. “Jeg kommer da herinde regelmæssigt” siger Kurt. “Ja, til sommerfest og til julefrokost” siger Preben, “det er over 4 måneder siden at hele kantinen flyttede over til UP1, kom så med dit fæ”. Kurt må kapitulere og lader sig blidt føre tilbage over Jagtvej og over mod UP1. “Satans” tænker Kurt, “nu syns Ingelise nok, at jeg er et værre kvaj, jeg har nok forspildt min chance for i aften”. Men heldigvis virker det ikke som om Ingelise har noget imod, at Kurt

har kvajet sig, tvært imod, hun stikker sin arm ind under Kurts og går og nynner lidt. Kurt kender godt melodien. Han kender også godt teksten. Den handler om ham. Den handler også om Preben og om Ingelise. Den handler også om dig. Den lyder sådan her:

Holm :

Du kan få, hva' du ka' li'
bare du læser datalogi
Du kan få, hva' du ka' li
der' ingen grænser or hva' du ka' bli'
bare begynd, det' ikke så svært
og efter nogle år får du det sikkert lært
at du kan få, hva' du ka' li'
bare du lser datalogi

Her holdes en lille pause, mens folk klapper

Holm : Der er nogen, der rusker i Kurts skulder. "La' vær" mumler han gnavent. Det bliver ved. Kurt prøver at dreje sig lidt og trække skulderen til sig. Det hjælper ikke. Nu er der osse nogen, der siger "Kurt" lige ind i øret på ham. Pludselig er Kurt lysvågen. Han sidder jo i det store auditorium på UP1 og ser revy, og det er Ingelise, der sidder og rusker i ham. "Gamle fulde apparat" siger hun kærligt til ham, da hun ser, at han er vågen, "det er snart forbi". "FORBI !?" Kurt er rystet, han er jo lige kommet. "Vi er jo lige kommet" får han med besvær fremmumlet. Det er lidt svært at styre tungen, synes Kurt. Ingelise ryster på hovedet og smiler. "Du har sovet siden midt i første akt. Ca. en time". Kurt er målløs – bortset fra en irriterende hikken af og til. Så skulle han alligevel have nøjedes med to flasker vin. Satans. Nå, men han må jo hellere nyde det, der er tilbage af revyen, så kan han da i det mindste snakke med om det bagefter. Kurt retrer sig op i sædet og kigger ned på scenen. Der sidder to fyre, den ene spiller guitar og den anden snakker. De ser ud som om de hygger sig. Kurt kender dem godt, det er nogle gamle nisser, der har læst i mange herrens år – længere end Kurt i hvert fald – og de har også været med til de andre revyer, Kurt har set. Kurt prøver at høre efter. Han synes han kender melodien. Jo, det er jo den, der handler om ham. Tænk at sidde her og vågne op, og så handler det om en selv. Fantastisk. Det er sådan en underlig rekursiv fornemmelse – et nummer der handler om, at man sidder og ser et nummer, der handler om at man sidder og ser et nummer, der handler om – Kurt bliver svimmel og må lukke øjnene et øjeblik. Men nu – nu handler det ikke om Kurt længere ! Hvad er det de sidder og siger? De siger, at nu er det altså helt forbi, at der ikke kommer flere ekstranumre og at dormitoriet skal evakueres igen

at vi allesammen skal gå op i kantinen og golde sommerfest. Kurt er skuffet. Han havde håbet på, at der kom mere, men det gør der altså ikke. Han ville ellers så gerne have klappet og buh'et og sunget med og – men nu, nu , NU synes Kurt at det er FOR MEGET, Kurt vil synge og han rejser sig op og synger så højt han kan

Du kan få